

Παράκληση εις τον Όσιο Ιάκωβο Τσαλίκη τον εν Ευβοία

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ
Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθης εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ
δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ
ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν
σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί
ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς
ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τάς
χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε
τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψης τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι
τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσον μου τό πρῶν τό ἔλεός Σου,
ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα
τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον,
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό
ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.
Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει Σου
ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν
ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἤμυνάμην
αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀρετῶν τὴν θεοτύπων βιβλὸν καὶ ἀγωγῆς ἀσκητικῆς τὸν κανόνα, τὸν
τῆς μονῆς ἡγούμενον Δαβὶδ τοῦ σεπτοῦν, ἔνθεον Ἰάκωβον, καταστέψωμεν
ὑμνοῖς καὶ αὐτῷ βοήσωμεν· τοῖς ἰκέταις σου πέμψον ὑπόθεν δόσεις θείων
ἀρετῶν καὶ συμπαθείας τῆς σῆς ὄμβρον ἅπασιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ
σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ
διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς Ν' (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι
ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ
ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,

ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Ἰάκωβε, προστάτης μου πέλεις ἔνθερμος. Χ.»

Ἦχος πλ. δ´. ᾠδὴ α´. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἰάκωβε, ὅσιε ἀσκητά, νεόφωτον ἄστρον στερεώματος νοητοῦ τῆς πίστεως, φώτισον ἀκτίσι τῶν πρεσβειῶν σου κάμοῦ τὴν σκοτόμαιναν.

Ἀπαύγασμα χάριτος θεϊκῆς, Ἰάκωβε νέε, βίου κρείττονος φρυκτωρέ, χαρίτων παντοίων λαμπηδόνας τοὺς σοὶ προσφεύγοντας πίστει ἀνάδειξον.

Κοσμητορ Εὐβοίας καὶ τοῦ Δαβὶδ τοῦ θείου τῆς μάνδρας καθηγούμενε ἱερέ, Ἰάκωβε, σὲ τοὺς ἀνυμνοῦντας πνευματικαῖς ἀρεταῖς τάχος κόσμησον.

Ὡς στῦλον ἀπλότητος ἀρράγῃ καὶ ἄσειστον τεῖχος ταπεινώσεως μελιχροῖς, Ἰάκωβε, στέφοντές σε ὕμνοις τὰς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις αἰτούμεθα.

Θεοτοκίον.

Βαθμίδας τῆς σώφρονος βιοτῆς ἀξίωσον, Μῆτερ τοῦ Παντάνακτος, ἀνελθεῖν τοὺς σὲ μεγαλύνοντας ἀπαύστως ὡς χαρμονῆς χοϊκοῦ γένους πρόξενον.

ᾠδὴ γ´. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐσφόρος ὡς θεῖος τοὺς ἐν σκιᾷ στένοντας ἄγχους ζοφεροῦ καὶ πανδείνου ἄλγους ἐφώτισας ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ταῖς δυσχειμέροις, πατέρων θεοφόρων κλέϊσμα, μάκαρ Ἰάκωβε.

Πειρασμοὺς ἀνυποίστους τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι, πάτερ, ὑπομένων εἰς τέλος ὦφθης ἰσάγγελος καὶ τῷ Κυρίῳ συνὼν νῦν ἐκδυσώπει εἰρήνην δοῦναι σὲ τοῖς μέλπουσιν ὕμνοις, Ἰάκωβε.

Ῥῶσιν δίδου καὶ χάριν τοῖς εὐλαβῶς σπεύδουσι σοὶ ὡς εἰς πολὺρῦτον κρήνην ξένων, Ἰάκωβε, θαυμάτων πλείστων πηγὴν καὶ ἀκεσώδυνον φρέαρ ἰαμάτων, ὅσιε, κόσμου προσφύγιον.

Θεοτοκίον.

Ὅμιχλώδεις ἐννοίας καὶ λογισμοὺς κάθαρων, ἄσπιλε, ἅγια Παρθένε, τοὺς τυραννοῦντάς με, ἵνα ὕμνῶ σε ἀεὶ καὶ καθαρᾷ διανοίᾳ ἀνυμνῶ τὴν ἄγρυπνον κηδεμονίαν σου.

Διάσωσον ἐκ τῶν παγίδων, Ἰάκωβε, τοῦ δολίου τοὺς ἐν πίστει τῇ πανσθενεῖ πρεσβείᾳ σου σπεύδοντας, νεότευκτε οἶκε τοῦ Παρακλήτου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ το Κάθισμα.

Ἦχος β´. Πρεσβεία θερμή.

Χαρίτων κρουνὲ ἀείρῳε, Ἰάκωβε, ταῖς σαῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις καταφεύγοντες οἱ πιστοὶ βοῶμέν σοι· ἄρωγῆς σου πότισον νόμασι τὰς ξηρανθείσας πράξεις αἰσχροῖς ψυχὰς τῶν ἀεὶ καταφευγόντων σοι.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Σε μεσίτην θερμότατον πρὸς τὸν Βασιλέα Θεὸν κατέχομεν, ἄνθος πίστεως νεόφυτον, τὸ εὐφραῖνον ἅπαντας, Ἰάκωβε.

Τῆς παιδείας τῆς ἄνωθεν καὶ Θεοῦ σοφίας λαμπτήρ, Ἰάκωβε, εὐπαιδέτους πάντας σόφισον τοῦ ἐπιζητεῖν τὰ διαμένοντα.

Ἀπερίτρεπτον ἔρεισμα τῶν χειμαζομένων ὀφθεις, Ἰάκωβε, συμπαθείας ῥάβδος πάντοτε τῶν σῶν ἰκετῶν γενοῦ καὶ στήριγμα.

Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς μου τοὺς μώλωπας ἔῃ καὶ τὰς ἀνιάτους πληγὰς θεράπευσον, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, εὐχος Ἰακώβου τιμιώτατον.

Ῥδὴ ε´. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἦσχυνας ἐχθρὸν, προσευχαῖς ταῖς νυχθημέροις σου καὶ συντόνοις σου καμάτοις· ὅθεν νῦν βοηθεῖς ἡμῖν τροπῶσαι πλάνον, ὅσιε.

Σκέπη φωτεινὴ τῆς μονῆς Δαδιδ τοῦ μάκαρος, περισκέπασον, Ἰάκωβε, θερμῶς τοὺς προσφεύγοντας τῇ θείᾳ προστασίᾳ σου.

Μῆγαν ἄρωγόν, σέ, Ἰάκωβε, κεκτήμεθα ἐν τοῦ βίου τρικυμίαις, στιβαρὲ κυβερνήτα τῶν ψυχῶν τῶν προσιόντων σοι.

Θεοτοκίον.

Ὅμβρον θεϊκὸν πάση κτίσει ἀποστάζουσα ὄμβροτόκος ὡς νεφέλη, Μαριάμ, σωτηρίας κόσμῳ ἄνθος ἀνεβλάστησας.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Ἐπὲρ λαμπρὸν ἄστρον σε κατηύθυνε, πρὸς τὸ σπήλαιον Δαβὶδ τοῦ ὁσίου ἐν ὀμιχλώδει νυκτὶ τοῦ χειμῶνος μέσῳ δρυμοῦ πυκνοτάτου, Ἰάκωβε, ἡμῖν δεικνύον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν σὴν βιοτὴν εὐαρέσκειαν.

Περίδοξον Λιδισίου βλάστημα, παιδιόθεν τῷ Χριστῷ ἐκολλήθη· διὸ καὶ χάριν ἀπέιληφας θείαν προσομιλεῖν τοῖς ἀγίοις ἐκάστοτε καὶ ταπεινῶς ὑπὲρ ἡμῶν, σῶν προσφύγων, πρεσόδευειν, Ἰάκωβε.

Ἐποίμανας θεαρέστως σύλλογον τῶν ἀζύγων τοῦ Δαβὶδ τοῦ ὁσίου τῆς μάνδρας, πάτερ Ἰάκωβε, γέρας ἀναδειχθεὶς τιμαλφὲς διακρίσεως ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς τὸ προλέγειν δυνάμενον μέλλοντα.

Θεοτοκίον.

Λαμπρότατον τοῦ Ὑψίστου σκῆνωμα, σκοτασμὸν παθῶν ἡμῶν πλείστων λῦσον καὶ σωτηρίας ἀνάτειλον ἡμᾶρ τοῖς ὡς Θεὸν σε ἀεὶ μακαρίζουσι μετὰ Θεὸν μελισταγῶς, Θεοτόκε ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Δάσωσον ἐκ τῶν παγίδων, Ἰάκωβε, τοῦ δολίου τοὺς ἐν πίστει τῇ πανσθενεῖ πρεσβείᾳ σου σπεύδοντας, νεότευκτε οἶκε τοῦ Παρακλήτου.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Νεολαμπὲς τῆς Εὐβοίας ἐκπύρσευμα, σημειοφόρε, Ἰάκωβε ὅσιε, ἀπαύστως δυσώπει τὸν Κύριον λυτροῦσθαι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πόθῳ ἀεὶ σοὶ προσφεύγοντας.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. στ´ 17.23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ,

καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηει ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ’ αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντα. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· ἀκάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἐκ νεότητος προσκολληθεὶς τῷ Κυρίῳ ἀσκητῶν γεγένησαι θεοφόρων πρόβολος ἄρτι, ὅσιε, καὶ πιστῶν πρόμαχος ἐν ταῖς μάχαις βίου· ὅθεν πόθῳ ἐκβοῶμέν σοι· Κυρίῳ πρέσβευε ῥύεσθαι ἀπάσης κακώσεως, Ἰάκωβε πανόλβιε, σοὶ τοὺς καθ’ ἐκάστην προστρέχοντας καὶ ἐπιζητοῦντας τὴν θείαν σου ὑπόθεν ἀρωγὴν, νεοπαγῆς καταφύγιον εὐσεβῶν καὶ στήριγμα.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

ᾠδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐραστής ἀκτησίας ἄχρι τέλους ὑπάρχων, σοφὲ Ἰάκωβε, ἀφθάρτου δόξης πλοῦτον, σεμνὲ τροφεῦ πενήτων, ἐθησαύρισας· ὅθεν σε ἀνευφημοῦντες εὐχῶν σὸν πλοῦτον ἐκζητοῦμεν.

Ἰατρεύειν κατ’ ἄμφω πᾶσαν νόσον ὑπόθεν τὴν χάριν εἵληφας, ἀπλὲ πνευματοφόρε καὶ πρᾶε ποδηγέτα χριστωνύμου πληρώματος, ὡς ἰλαρὸς καὶ

γλυκύς, Ἰάκωβε, θεράπων.

Εὐμπαθείας πυξίον, διοράσεως σκεῦος καὶ προοράσεως, Ἰάκωβε, νεφέλη, ἐπόμβρισον ὑπόθεν ἐφ' ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου πρὸς τὸν Δεσπότην Αὐτοῦ τὰ πλούσια ἐλέη.

Θεοτοκίον.

Εὐσεβείας τοῖς ἔργοις τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων καὶ θείῳ Τόκῳ σου, Ὑπερευλογημένη, ἀγνή, εὐαρεστῆσαι καταξίωσον ἅπαντας, ὡς ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν Ἰάκωβος ὁ νέος.

Ἦδὴ ἡ'. Τὸν Βασιλέα.

Νεκρώσας μέλη τοῦ χοϊκοῦ σου σαρκίου ἀγρυπνία καὶ ἄκρα νηστεία ἄγγελος ὠράθης, Ἰάκωβε, ὡς ἄλλος.

Θαύμάτων βρύσιν ὡς εἰς πολὺρρύτον, μάκαρ, σοὶ προστρέχουσι πλήθη μερόπων τῶν διψώντων νέκταρ ἀντλήσαι σῆς εὐνοίας.

Εὐῶδες κρίνον τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαβίδ ὠφθης πεφυτευμένον τοῦ σεπτοῦ, εὐφραῖνον, Ἰάκωβε, τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν πηγάζεις καὶ γλυκασμόν, Θεοτόκε, χαρμονὴ Ἰακώβου τοῦ νέου, σὲ τοῖς ἀνυμνοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μονῆς σου τῆς ἀγίας ἢ καὶ τῶν προσιόντων αὐτῇ πιστῶς φύλαξ ἴσθι, Ἰάκωβε, σῆς ἀρράγοῦς προστασίας ἀπλῶν τὰς πτέρυγας.

Οἱ ἐν τῇ ἐξοδίῳ σοῦ ἀκολουθία περιχαρῶς παριστάμενοι, εἶδόν σε ἐπευλογοῦντα τὰ πλήθη, σεπτὲ Ἰάκωβε.

Σοὶ κράζομεν· μὴ παύση ἐφορῶν τὸ γένος ἡμῶν, ἀζύγων φαιδρότης, Ἰάκωβε, τὸ καταφεῦγον ἐν δίναις τῆ ἀντιλήψει σου.

Θεοτοκίον.

Χαρὰ τοῦ Ἰακώβου ἄρρήτε καὶ πάντων τῶν φιλοσίων, θεόνυμφε Δέσποινα, καταφυγή, λύπης ζόφον ἡμῶν ἀπέλασον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ

παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Χαίροις, τῶν ἀγγέλων ὁ μιμητῆς ἢ καὶ Δαβὶδ τοῦ Θεοῦ τῶν καμάτων ὁ ζηλωτῆς, χαίροις, ὁ δαιμόνων τὰ στίφη ὡσπερ πλήθος σκορπίων δι' εὐχῆς σου στήσας, Ἰάκωβε.

Ὡς ποτε οἱ Μάγοι πρὸς Βηθλεέμ, ἔσχες ὁδηγόν σου πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ Δαβὶδ τοῦ ὁσίου ἄστρον νυκτὶ ἐν ὀμιχλώδει, Ἰάκωβε, ὁσίων νέων ἀκρώρεια.

Χαίροις, τῆς πτωχείας ὁ ἔραστής, τῆς ἀκτημοσύνης καὶ νηστείας ὁ τηρητῆς, χαίροις, συμπαθείας κανῶν καὶ προστασίας ἡμῶν νεφέλη θεία, μάκαρ Ἰάκωβε.

Χαίροις, καταγώγιον ἀρετῶν, χαίροις, ἀπαθείας καὶ συνέσεως ῥοδεῶν, χαίροις, τοῦ ὁσίου Δαβὶδ τῆς μάνδρας πρῶτε, Ἰάκωβε, ὁσίων τὸ στηλογράφημα.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας εὐλαβῶς σκέπη σου τῇ θείᾳ τήρει πάντοτε ἀσινεῖς ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ δυσμενοῦς καὶ σῶσον, Ἰάκωβ, τοὺς πίστευσι σὲ μεγαλύνοντας.

Χαίροις, ὁ ἐκλάμπας ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς ἐσχάτοις, μάκαρ, ἐν Εὐβοίᾳ σαῖς ἀρεταῖς καὶ Δαβὶδ τοῦ Θεοῦ σοφῶς μονὴν ποιμάνας, Ἰάκωβε, πυξίον χάριτος ἔμπλεων.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομα σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοί γάρ πεποιθάμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Διοράσεως ἔκτυπον καὶ σεμνότητος, μονῆς Δαβὶδ τοῦ ὀσίου, θαυματουργέ, προεστῶς, ὁ ἀρότρῳ γεωργήσας τῆς ἀγάπης σου κεχερσωμένας τοῦ λαοῦ, θεοφόρητε, ψυχάς, Ἰάκωβε πάτερ, ἄρτι, μὴ ἐλλίπης Χριστῷ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σὲ καλούντων πιστῶς.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὸ ἐξῆς·

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ἄνθος τῆς μονήρους βιοτῆς τὸ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις εὐωδιάσαν πιστοῦς ταῖς ὁδοῖς σεμνότητος καὶ διοράσεως, μυροβόλε Ἰάκωβε, ὑπόθεν μὴ παύση ἐποπτεύων ἅπαντας τοὺς σὲ γεραίροντας, πᾶσι δὲ ἀφθόνως ἐκχέων μῦρον εὐσπλαχνίας εὐῶδες καὶ ζωῆς ἀλήκτου θεῖα νάματα.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ

πάσης ανάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄμην.

Δίστιχον.

Μιμητὴν σοῦ βίου, Ἰάκωβε, δεῖξον

Ἰάκωβον, ἐμοῦ καὶ Παρέσης γόνον.